

Rugaciune de Octavian Goga - Context literar. Trasaturi specifice

Debutul literar al poetului Octavian Goga a fost gazduit de revistele sibiene *Tribun* si *Tribuna literara* si de revista *Familia* din Oradea, condusa de Iosif Vulcan.

In 1902 editeaza revista *Luceafarul* care va continua traditiile presei transilvanene si ale orientarilor samanatoriste ale Tribunei lui Ioan Slavici.

In paginile acesteia si-a publicat multe din poeziile care vor aparea mai tarziu in volumele: *Poezii* (1905), *Ne cheama pamantul* (1909), *Din umbra zidurilor* (1913). *Rugaciune* deschide volumul din 1905 - *Poezii*. Opera sa poate fi considerata o monografie lirica a satului transilvanean, un ecou al framantarilor timpului, al istoriei vitrege a neamului sau. Inceputurile sale stau sub semnul influentei poeziei romantice si si cea apartinand lui Cosbuc.

Juxtapunerea starilor sufletesti cu elemente naturale capata rezonante grave ale sentimentului de jale al unor tulburatoare nelinisti. Durerea unui neam, strain in propria-i tara isi gaseste vibratia in inima lui. Taranii lui Goga n-au nume. Fiecare insa este parte a aceluasi destin istoric si individualizeaza fiinta neamului sau oropsit. In aceasta galerie de portrete se prefigureaza chipul de apostol al preotului, "mosneag albit de zile negre", rascolit de durere, dar cu nadejdea-n "clipa razbunarii sfinte". Poezia lui Goga este mesianica. in limbajul poetic al lui Goga se gasesc multi termeni si invocatii de provenienta religioasa. Sensul lor este insa metaforic, functia lor fiind exclusiv estetica.

Rugaciune este un manifest literar, ilustrand punctul de vedere al poetului despre ceea ce ar trebui sa fie poezia. Titlul implica sensul de ruga fierbinte, izvorata dintr-un suflet rascolit de durere, dintr-o neliniste, dintr-o deznadejde fara margini...

Starea poetica exprimata in prima strofa este una de deprimare, senzatie de gol interior ("In drum mi se desfac prapastii, / si-n negura se-mbraca zarea."). Cauza zbuciumului sufletesc, pentru care poetul cere indurare, o aflam din strofele urmatoare.

-Metode si procedee artistice. Limbaj. Elemente de prozodie.-

Coplesit de doruri, de ispiti si patimi omenesti cere sa devina un mesager al tristetii "unei lumi".

Poetul cere divinitatii sa-i "oranduie cararea" pentru o traire plenara a tot ceea ce este omenesc: prin durerea celor multi ("in veci spre cei ramasi in urma / Tu, Doamne, vazul meu indreapta."), prin intelegerea tainelor lumii si a legilor "farmecelor firii", prin cantec, lumina, ura si iubire ("zvonul firii-ndragostite").

In secventa lirica urmatoare isi doreste sa adune in sine durerea unei natii umilite pe care s-o reverse in poezie ("pe strunele infiorate"), iar aceasta sa devina un clopot ("glas de arama") care sa vorbeasca de "patimirea noastra".

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Tensiunea lirica a poeziei creste pe masura ce ruga poetului se transforma intr-o cerinta imperios necesara. Acest lucru este subliniat prin folosirea insistenta a imperativului, a succesiunii acestor secvente verbale - oranduie / indreapta / sadeste /da/ invata /da/ alunga .

Cand vorbeste despre sine cele mai multe verbe sunt la prezent, pentru a sublinia patetic implicarea lui totala ("cad...in genunchi" / "simt ispitele").

Lexicul evocator pare desprins din letopisete. Contextul voit popular, presarat cu termeni arhaici sau apartinand limbajului biblic dau textului poetic o mare expresivitate.

Caracterul de ruga este subliniat si la nivel fonetic prin inchiderile vocalice de la final de vers. Prelungirea acestor sunete dau poemului o nota elegiaca: "in pieptul zbuciumat de doruri /...Din valul lumii lor ma smulge /... Sadeste-n bratul meu de-a pururi /...Da-mi viforul in care urla / si gem robiile de veacuri".

Strofele au in alcatuire cate opt versuri al caror ritm iambic vine sa completeze muzicalitatea liturgica a poeziei. Rima poeziei se realizeaza din doua in doua versuri prin constituirea unei asa zise fraze poetice. Constructia aceasta are un deosebit efect stilistic in realizarea muzicalitatii interioare a textului.

Compozitia poemului este cladita pe un joc antitetic intre eu (vocea lirica) si ei ("robiile de veacuri") al meu - al lor subliniind rolul poetului si al poeziei in istoria neamului sau.

Marturisirea lui Goga in legatura cu aceste lucruri este elocventa: "Eu, gratie structurii mele sufletesti, am crezut intotdeauna ca scriitorul trebuie sa fie un luptator, un deschizator de drumuri, un mare pedagog al neamului din care face parte, un om care filtreaza durerile poporului prin sufletul lui si se transforma intr-o trambita de alarma. Am vazut in scriitor un element dinamic, un rascolitor de mase, un revoltat... Am vazut in scriitor un semanator de credinte si un semanator de biruinte".